

Arrest

nr. 153 905 van 5 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 mei 2014 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het Bestuur verklaarde op 11 augustus 2014

verzoekers medische regularisatieaanvraag van 5 augustus 2009 ongegrond. Het betreft de bestreden beslissing.

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.08.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*DE (RR xxx), geboren op (...)1975 te Goriacheistochenskaya
DK (RR xxx), geboren op (...)1970 te Tsjetsjen-Aul + kinderen
DT (RR xxx), geboren op (...)1994 te Tsjetsjen-Aul
DT (RR xxx), geboren op (...)1996 te Tsjetsjen-Aul
DM, geboren op (...)1998 te Grozny
DT, geboren op (...)2002 te Grozny
DR, geboren op (...)2007 te Grozny
nationaliteit: Rusland
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.11.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door DE die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch verslag ambtenaar-geneesheer d.d. 01.08.2014)

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en een manifeste beoordelingsfout doordat verwerende partij de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Tsjetsjenië geenszins naar behoren heeft onderzocht.

Verzoekers betogen dat de informatie waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst, dateert van na de documentatie die zij aanhalen. Zij stellen dat in de beslissing ten onrechte wordt voorgehouden dat medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland en dat ten onrechte niks gesteld wordt omtrent de kwaliteit van behandelingen in Rusland. Zij vervolgen dat het stellen dat er psychologen en psychiaters beschikbaar zijn niet volstaat.

2.2. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het

medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

De uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de ambtenaar-geneesheer de toegankelijkheid beoordeelt. Uit het medisch advies blijkt dat dit is gebeurd. Door een uiteenzetting omtrent de toegankelijkheid in zijn advies op te nemen, maakt de ambtenaar-geneesheer deze tot de zijne. Hij heeft immers steeds de mogelijkheid om die uiteenzetting niet over te nemen, of te nuanceren of verder uit te bouwen. Hij bevestigt die uiteenzetting met zijn handtekening en verantwoordelijkheid als arts, waardoor ze het karakter van een medische appreciatie krijgt. Dit ondertekend medisch advies onderbouwt dienvolgens mee de bestreden beslissing. Uit het verleende medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer aldus heeft gehandeld, aangezien hij niet alleen de gegevens van het toegankelijkheidsonderzoek herneemt, doch de subtitel "*Toegankelijkheid*" ook afsluit met "*Hieruit kan worden besloten dat ...*".

Derhalve kan niet worden ontkend dat de ambtenaar-geneesheer de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling heeft beoordeeld.

Verzoekers' kritiek, met name dat de informatie waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst, dateert van na de documentatie die zij aanhalen, kan niet gevolgd worden aangezien er gebruikt gemaakt werd van bronnen, betreffende de beschikbaarheid en opvolging van de zorgen in het land van herkomst, die afkomstig zijn uit de MedCOI-databank en die dateren van 2012 en 2013. Verzoekers brengen geen recentere informatie aan.

Ook hun stellingen dat het niet gewaarborgd is dat zij toegang zullen hebben tot de medische zorgen daar de meeste beoefenaars ten gevolge van de isolatie van de psychiatrie en de beperkte fondsen van de psychische gezondheidszorgen ten tijde van de Sovjet-Unie, en dat de medische zorg sowieso niet betaalbaar zou zijn, kunnen niet worden gevolgd. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat er voor de medische problemen van verzoekers behandelings- en opvolgingsmogelijkheden beschikbaar zijn in het herkomstland. Dit wordt door verzoekers ook niet betwist.

Verzoekers menen echter dat de vereiste medische zorg voor hen niet toegankelijk zou zijn en verwijzen naar een aantal bronnen waaruit zou blijken dat de medische aandoeningen van verzoekster niet gratis zouden kunnen worden behandeld. Verder voeren verzoekers aan dat in de bestreden beslissing niets is gesteld over de aanvaardbaarheid en het afdoende karakter van de kwaliteit van de gezondheidszorg. Volgens verzoekers zou immers vaststaan dat zij niet zullen kunnen beschikken over medische zorgen van een aanvaardbaar kwalitatief niveau.

Zij hebben de beslissing echter niet goed gelezen, nu daarin, naast de opmerking dat "*De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering*" en dat door de gemachtigde tevens wordt opgemerkt dat "*Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. Een aandoening van betrokken valt hieronder.*" Er werd ook op gewezen dat verzoekers bij terugkeer steeds een beroep kunnen doen op de IOM om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds om de terugkeer en de reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken en hen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand omvat onder andere: beroepsopleidingen, opstarten kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of een opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, ... Gezien voormelde motieven kunnen verzoekers niet gevolgd worden in het betoog dat de financiële toegankelijkheid onvoldoende gegarandeerd zou zijn. Bovendien neemt verzoekers' kritiek niet weg dat uit de arresten van het EHRM die in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 (nr. 26565/05) worden aangehaald, blijkt dat zelfs een aanzienlijke kost van gezondheidszorg in het land van herkomst geen beletsel vormt voor een uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling naar zijn land van herkomst.

In zoverre verzoekers met hun uiteenzetting trachten een nieuwe beoordeling van hun aanvraag om machtiging tot verblijf te verkrijgen, moet er worden op gewezen dat de rechter in vreemdelingenzaken optreedt als annulatierechter en een administratieve beslissing aan de wet toetst, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de bevoegde minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen

gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoekers uiten kritiek op het advies van de ambtenaar-geneesheer, doch tonen niet aan dat de inhoud hiervan op een kennelijk onzorgvuldige of onredelijke wijze tot stand zou zijn gekomen.

De ambtenaar-geneesheer komt dan ook tot conclusie dat betrokkene, hoewel zij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie en behandeling/opvolging beschikbaar zijn in Rusland. Verzoekers tonen niet aan dat zij geen adequate behandeling kunnen verkrijgen in hun herkomstland.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC